

1. KAPITOLA

ISA

*Každá pravda by neměla vyplout na povrch.
Některá by měla zůstat pohřbená, zalitá lžemi. – Isa*

Je třeba věřit, abyste mohli hřešit, protože zlo nemůže existovat bez víry v dobro. Nejsem dobrý člověk. A nejsem v pořádku. Jsem něco, co bylo na celé roky vsazeno do temné cely. Do cely bez klíče, bez přístupového kódu, bez možnosti úniku. Sídli to ve mně, mezi utaženými uzly mého mozku.

Probudím se, zachvěju. Rty se mi třesou a zuby drkotají. *Proč je tu chladno?* Je mi taková zima. Vydrápu se z postele, popadnu čistou bílou tenkou přikrývku a omotám si ji kolem těla. Rukou sježu na břicho, jež kdysi bývalo nafouklé, teď je však ploché, beze stopy po tom, že bych v něm nosila dítě. *Co je tohle? Jak se jmenuju?*

Rozhlédnu se po pokoji. Je mi taková zima. Je tu kovová postel a krb, kamenný a zabudovaný do tichých bílých zdí. Nehoří v něm. *Je tu tak chladno.* Vedle krbu leží hromada polen s oloupanou kůrou popadanou

na zemi. Zase se zachvěju a na těle mi naskočí husí kůže. Pod nohama mám měkký červený koberec, barvy...

„... krve,“ zašeptám si pro sebe a v hlavě se mi vysokou rychlostí začnou vynořovat vzpomínky.

Jmenuju se Isa Royalová.

Můj manžel je Bryant Saint Royal.

Nemusela jsem se bát smrti, protože jsem smrt. Doprovází mě všude.

Je tu tak chladno. Profičí kolem mě studený vzduch a mé tělo se v něm zatřese. Vrznou dveře. Dřevěné jako celá chata. Okna obklopují rampouchy. Kloužou po venkovní straně skla a tají.

Jsem v nějaké chatě, ale proč a jak jsem se sem dostala? Schoulím se na posteli v obývacím pokoji.

Celá zmatená nakloním hlavu. Hlavní dveře se otevřou, dovnitř vejde muž a kopnutím je za sebou zabouchne.

„Krucinál, tam venku je ale zima,“ pronese nenuceně. Až moc nenuceně.

Sevřu příkrývku a ze rtů mi unikne výkřik. „Kdo k čertu jste?“

Ten muž je velký, mohutný a zarostlý. Má dlouhé vousy, ale pěkné oči. V koutcích jsou malinko šikmé, jejich barva mě však protne jako letící dýka, jako bych byla terč.

„Ticho.“ Odloží vedle otevřeného krbu pár polen. Do vzduchu brzy zašlehají plameny. Nechci pokládat další otázky. Zmatená a omráčená couvám, až zády narazím do zdi. Na dlaních ucítím pot a hrud' se mi stáhne tak, že ji nemůžu uvolnit.

„Proč?“ zašeptám a sáhnu si na hlavu. Jsem učesaná, vlasy mi visí v dokonalých vlnách, a když se prsty dotknu rtů, cítím, že na nich mám rozmazanou rtěnku.

„Kde to jsem?“